

akkor, ha követi Jézus tanítását: „Arról ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretet lesz bennetek egymás iránt.” (Jn 13,25). Ez kell, hogy legyen összetartozásunk legfőbb ismertető jele, azaz „jel-képe”.
(2016. január 31.)

FARKAS ISTVÁN

MAGYAR VAGYOK (ELGONDOLKOZVA KIRÁLY IGNÁCZ GONDOLAT-ÉBRESZTŐ ÍRÁSÁN)

Igen, a rendezetlenség ebben a fogalomkörben is hatalmas. Ha eltekintek – ahogy nem tudok – a kimondásakor mellkasomat eltöltő büszkeségtől, akkor jönnek a tények, amik meghatározzák mit is jelent általában és számomra ez a fogalom. Mit jelent, vagyis miről, mi mindenről beszél. Igen. A tények, amiket ha úgy nézek „bűnre vezető” alkalmak – ahogy írod, ha pedig úgy, dicsőségre vezetőek lehetnek és lehetnek. Kin múlt, múlik ez – kérdezhetnénk? Ki az, aki azt mondja: vagyok - magyar, német, zsidó, arab, japán, kínai, stb.

Egyik nyári lelkigyakorlaton, ahol külföldiek is voltak, a vezető egy reggeli, csendes másfél órás elmélkedést követő zürzavarban, amikor mindenki nekiindult sürgősen elvégezni a számára legfontosabb teendőket – vagy ötvenen voltunk és önellátók -, megállt és miközben sorra rohantak el mellettünk a többiek, a mellette állóknak azt mondta: magyarul vagy németül, vagy franciául türelmetlennek lenni, az teljesen mindegy. Valami másodlagossá vált, ami elsődleges volt.

„Az egészséges ember az, akinek jók a kapcsolatai” - írod, majd hozzáteszed: „Nemzetével is. Magyar felebarátaival is.” Kiegészítettem az általad korábban írottakkal és másokkal: istenével is, minden nemű, vallású és nemzetiségű embertársával is, „mindennel, ami lélegzik” és önmagával is, ha ezen önmaga belső hierarchiáját értjük. Miért egészítettem ki? Több oknál fogva. Ma már közhely a „minden mindennel összefügg”, az „ahogy fenn, úgy lenn”. Ha ez csak közhely, amit néha elsütünk, akkor semmi. Ha élő tapasztalat, akkor egy egészen más világ. Sokat írtam az élő, lélegző világgal való személyes kapcsolataimról, tapasztalataimról. Írtam az élő, emberi kapcsolataimról. Mostanában leginkább a lehetséges élő kapcsolatról önmagammal. Néha dadogok valamit arról, amit istenemmel való kapcsolatnak élek meg. Tapasztalataim önmagamról és a többi komponensről az, hogy legtöbbször nincs szándékos, tudatos kapcsolat. Ami kapcsolat van, az szükségszerű, az alkalmazkodást, túlélést segítő, mechanikus – legjobb esetben más, jó szándékúak által gerjesztett. Legtöbbször – amíg fiatal - kiválóan működik, jó a kapcsolat. Nemrég volt „szerencsém” egy egészségügyi beavatkozás alanya lenni. A kórteremben a főorvos kedves határozottsággal utasította egyik társamat, hogy igazítsa meg a katéter csövét, mert dugulást okoz, majd hozzátette: tudja, mi itt mással sem foglalkozunk, mint

dugulás-elhárítással. Nem tette hozzá, hogy az egész kórház, minden osztályán sem foglalkoznak mással, mint dugulás-elhárítással. A folyadék-kiválasztás, a vérellátás, a belső elválasztás, az emésztőrendszer, az információátvitel, az energiaellátás dugulásainak elhárításával, vagyis a jó kapcsolattal. És a kórházon kívül mi a helyzet? „Egészséges ember az, akinek jók a kapcsolatai” - írod. Igen. A fiziológiai, a környezeti, az emberi kapcsolatai; az étellel magával való kapcsolata – bármi legyen is az: a lélegzétvételtől, az „ahá” élményen át, egy tragédia átéléséig. A valósággal – önmaga pillanatnyi állapotával – való kapcsolata. És – talán a legfontosabb – a vagyok, a lény létezés mély tapasztalatával való kapcsolata. Azért a legfontosabb, mert ennek megléte feltételezi az összes többi komponens összhangját, az egész-séget. Értetni, érezni és érzékelni ki vagyok, hol vagyok és mit szolgállok.

Igen. Mindezt persze nem én találtam ki. Mindezt a sok tény – ennek összehasonlíthatatlanul nagyobb részét – a saját tapasztalat előtt magyarul olvastam, vagy magyarra fordítottam, vagy magyarul hallottam. A „lélegzőkkel” történt kapcsolataimat nagyrészt hazám területén éltem meg. És szintén, többnyire magyarok közt tapasztaltam meg azt az egységélményt, amihez már nem kellett sem nyelv, sem szó, sem gondolat, sem magyarságtudat: egy csoporttalálkozó váratlan, szokatlan együtt-léggőre; egy beszélgetés közben beálló mély csend; egy együtt végzett fizikai vagy szellemi munka belső összhangjának szótlán megtapasztalása; egy közös étkezés csendje; egy együttzenélés, együtt-éneklés, együtt-mozgás belső harmóniája. A kapcsolat magyarsága...

Igen. Tudom, Te nem erről írtál és nem is ezért, mert mindezt tudod. Mégis le kellett írnom ezeket, mert emberi kapcsolataim során pontosan megélem azokat az okokat is, amiért talán kénytelen voltál ezt a tisztázást magadban elvégezni. Szerencsém van olyan csoportokban is rendszeresen megfordulni, ahol a magyarság kérdése az első. Magyarságkutató, ősmagyar történetkutató, őshaza kutató, magyarok ősi vallásának kutatója, magyar népzene-kutató, vagyis ősmagyar hagyománykutató a szó legnemesebb értelmében. Látom, hallom, tapasztalom, hogy mindezek mennyire elkerülhetik azt a nyomot, amit a „magyarnak lenni” fogalom kifejez. Ennek legfőbb, ha nem egyetlen oka, hogy a hangsúly a magyaron van és nem a lenni-n. Nem szándékom Jézusra hivatkozni, hiszen jóformán mást sem teszünk, de ő, az evangéliumok tanúsága szerint sohasem mondta, hogy zsidó vagyok, sem azt, hogy arámi nyelvet beszélek. Azt mondta: Én vagyok. Meg azt, hogy amit mondok, nem én mondom, hanem Apukám. Meg azt, hogy nem halljátok, amit mondom, pedig a nyelveteken beszélek, de majd eljön... és ő majd mindent elmagyaráz. Emiatt a hangsúlyeltolódás miatt aztán még az ilyen magas ősmagyar körökben is gyakran félresiklik a téma: helyzetünknek, állapotunk romlásának mások az okai. Pedig a lenni, a vagyok, az „Én vagyok” alapján létrejöhetne az az igazi kapcsolat, amire vágyunk. Mi más lehetne közös két emberben?

Hogy vihet félre, hogyan téríthet el a lényeges kérdéstől a magyarság?

Igen. A nyelv egy hatalmas lehetőség: lehetőség a dicsőségre és a kárhozatra is, vagy, ahogy Te írod: a bűnre vagy a bűnbánatra, az irány elvételére és megtalálására. Ugyanakkor ez a kis szervünk a szánkban mindkettő eszköze lehet. Rajtunk fordul mi nyilvánul meg rajta keresztül belőlünk. Életünk pillanatnyi teljességéről szól a nyelv segítségével a száj. Arról a minőségről, ami mind a magyar szó, mind a vagyok szó mögött éppen ott van. Úgy vettem észre, az általánoshoz képest az egy más színvonal, amikor elkezd valaki – nem egy profi, hanem egy egyszerű ember – a magyar nyelvről, a magyarságáról beszélni. Nagyon rá kell érnie. Bizonyos mértékben szabadulnia kell a mindennapi darálójából és olyanokkal kellett találkoznia, akiket ez a téma – téma: ami adva van – szintén érdekel. Azonban, hogy ez a beszélgetés hová vezet? A színvonal csökkenhet vagy nőhet, vagy kezdetben nőhet, majd csökken. Esetleg még a közös érdeklődést is szétverheti. „A szív bőségéből szól a száj”. Magyarul megnyilvánulni...

És talán még egy. Ma nagy divat a szavak elemzése, eredeti jelentésének keresése. Igen. Ezek a szavak, mint pl. a jelenlét, a közösség, a megmagyaráz, anyanyelv értelme a sok felszínes használat miatt nagyon egysíkú lett. Belemenni ebbe a mélységükbe, az eredeti értelmükbe olyan lehetőség, ami talán nemcsak a latinnál vagy ógörögnél, hanem a magyarnál is egy új irányt, új szemléletet eredményezhet a régi mellé. Mások: anyánk, tanítóink, költőink gondolatai nemcsak arra valók, hogy megőrizzük őket, hanem hogy továbbgondoljuk. Talán ezt (is) hiányolta nálunk Gyurka bátyánk is. Idézni, ismételni, követni egy nagyobb nagy dolog, de minőségileg más a továbbgondolás, a továbbélés, továbbmélyítés a forrás felé. A magyar szavak eredeti értelme...

„Magyar önazonosságom megkeresztelése” kifejezésed pontosan fejezi ki azt, amit meg próbálok erősíteni. A hazafiság, a magyarságtudat, a magyar ösztönös érdekek, a magyar kulturális értékek ismerete és élése nélkül nincs mit megkeresztelni, nincs mit „odaadni”, „eladni”. Megnyerni, kihalászni csak az tud, akinek már nincs más a szívében, vagy semmi másra nem törekszik, mint Apuka szava, ami mindenkinek saját nyelvén szólna. Akik megélték azt mondják, hogy ennél nagyobb „energiaforrás” nincs, csak a kapcsolatnak vele ma sok feltétele hiányzik. Ugyanakkor nem léphetünk ki abból, amiben benne élünk, állunk: életünk, magyarságunk szintje. Állandó küzdelem ez: magyar vagyok? – ember vagyok? De éppen melyik és milyen szinten? Magyarság – emberség! Amikor egy új jelentkező jön a csoportba, először a célját kérdezzük, majd az érdeklődési területét, mert elkezdni beszélgetni, kapcsolatot teremteni csak ezek mentén lehet. Ha ez utóbbi a hazafiság, a hazaszeretet, a magyarság, akkor már csak a megfelelő beszélgetőpartnert kell megtalálni. Azt, „aki ott van” – mint írod. A többi, a magyarságban, majd az emberségben, az „én vagyok”-ban fejlődés, majd lassan hozzáadódik, ha jön és marad türelem,

figyelem és értelem. Talán ez az út, az igazság és az élet. Fejlődési szintek, fokozatok...

Köszönöm a gondolat-ébresztőt.

Barátsággal

F. Pista

FERENCZINÉ PIROSKA

A MAGYARSÁGTUDATUNK GONDOLAT FÜZÉRHEZ

Onnan kezdeném, először hogy 1979-ben mentünk öten Erdélybe, kettő ebből kispap volt.

Csiksomortánban, Vicében voltunk, számos szép területet bejártunk, három ottani papneveldei testvért kerestünk fel. Érdekes és megrettentő élményem volt, amikor közös beszélgetéskor – az ottaniaknak – elmondtam, hogy nem kellene az akkori körülményekkel foglalkoznunk (ottani elnyomás), hiszem a „mi országunk nem evilágból való”! A csiksomortáni pap-palánta úgy nézett rám, mint ha megölte volna az édesanyját! Ők ezt akkor nem értették meg! Most is vannak erdélyi kapcsolataim, most sem értik meg a fentieket!

Nekem a következő kérdésem: egyik felem magyar, másik lengyel, másik zsidó, akkor én ki vagyok?

De szinte minden honfitársam belefutna abba, hogy 80%-ban nem magyar! Nem kellene nekünk továbbiakban sem foglalkozni a nacionalizmussal, hanem inkább az isteni eszményekkel! Én hálát adok a Teremtőnek, hogy a Borkorban ez iránt nem voltak az öntudatban túltengések!

Fontosabbnak tartom azt, hogy a Föld 12-órájától 2 percre tartunk! Az ökológiai problémáink nagyon fontosak! (12 órákor vége a Földnek!)

Minden háború és viszály abból adódik még ma is, hogy észak és dél, szunnita és síita, kurd vagy kmer, baszk, stb. vallási viszályból áll. Minden viszály okozója a VAL-LÁS! Van egy olyan ábrándom, hogy a vallás, ha elhal, megszűnik a probléma! Mindenki egyenlő. elfogadjuk egymást, mindenki egyenlő eséllyel indul...stb.

(John Lennon)

Én teljesen elhiszem, ill. szeretném, ha így lenne! Ne nacionalisták legyünk, hanem Istennek elkötelezettek!

Mindenki véleményét tisztelve.

TRÁSY ÉVA

MAGYARSÁGOM...

Kedves Tibor és Mindenki!

Kezet szorítok veled ezért az írásért! Jól kiegészíti a Náci írását. Úgy gondolom, s talán ez F. A. -nak is válasz, hogy az élet minden vonatkozásában kell tudnom ki vagyok, és azt fel is kell vállalnom.

Tudom a nevemet. Én vagyok X. Y., és vállalom. Vállalom a családomat, és kiállok értük, ha szükséges. Van egy